

Sygn. akt VIII Ka 1044/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący **SSO Przemysław Wasilewski**

Protokolant Agnieszka Malewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku Ewy Minor-Olszewskiej

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2013 roku

sprawy R. A.

oskarżonego o czyn z art. 178 a § 1 k.k.;

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 06 listopada 2012 roku, sygnatura akt VII K 786/12

I. Wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, ze orzeczoną w punkcie I części dyspozytywnej wyroku karę grzywny podwyższa do 100 (sto) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 15,- (piętnaście) złotych.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150,- (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty za obie instancje i obciąża w/w kwotą 20,- (dwadzieścia złotych) z tytułu pozostałych kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

R. A. został oskarżony o to, że:

w dniu 19 sierpnia 2012 roku o godzinie 20:00 w B. na ulicy (...) prowadził pojazd mechaniczny marki F. o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, co potwierdziło przeprowadzone badanie krwi z wynikiem 3,17 promila alkoholu, tj. o czyn z art. 178 a § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 6 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. VII K 786/12 oskarżony R. A. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 178 a § 1 k.k. został skazany na karę grzywny w wymiarze 40 (czterdziestu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 10 (dziesięciu) złotych.

Na mocy art. 42 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego R. A. środek karny zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat.

Na mocy art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zaliczono oskarżonemu R. A. okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 19.08.2012r.

Zwolniono oskarżonego od opłaty i pozostałych kosztów sądowych.

Na zasadzie art. 425 § 1 i 2 k.p.k., art. 444 k.p.k. apelację od powyższego orzeczenia wniósł prokurator, zaskarżając powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść oskarżonego R. A..

Na zasadzie art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 437 k.p.k. oraz art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił powyższemu orzeczeniu rażąca niewspółmierność orzeczonej oskarżonemu kary, poprzez skazanie R. A. na karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 10 złotych oraz zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, podczas gdy całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy, a w szczególności wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, rodzaju naruszonego dobra, znaczny stan nietrzeźwości oskarżonego, a także względy prewencji indywidualnej i ogólnej przemawiają za orzeczeniem wobec R. A. kary grzywny w wyższym wymiarze.

Wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej kary poprzez orzeczenie wobec oskarżonego R. A. kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 30 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się częściowo zasadna i zasługiwała na uwzględnienie.

Należy wskazać, że w świetle materiału dowodowego wina oskarżonego R. A. i okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości. W tym zakresie Sąd I Instancji poczynił prawidłowe ustalenia, czemu dał wyraz w uzasadnieniu orzeczenia.

Sąd Okręgowy w wyniku przeprowadzonej kontroli odwoławczej nie dopatrył się w zaskarżonym wyroku żadnego błędu w ustaleniach faktycznych. Stan faktyczny został ustalony prawidłowo w oparciu o całokształt ujawnionych dowodów, a w wyniku ich wszechstronnej analizy Sąd Rejonowy wywiódł logiczny i trafny wniosek, co do braku wątpliwości w zakresie winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu przestępstwa oraz okoliczności popełnienia czynu. Należy przy tym podkreślić, iż w uzasadnieniu orzeczenia Sąd Rejonowy szczegółowo wskazał, które fakty i okoliczności uznał za udowodnione, na jakich dowodach oparł swe przekonania.

Przechodząc do analizy zarzutu podnoszonego przez prokuratora należy podkreślić, iż zgodnie z przyjętym orzecznictwem niewspółmierność kary zachodzi wówczas, gdy zastosowana kara, wymierzona za przypisane oskarżonemu przestępstwo, nie odzwierciedla należyte stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynów oraz nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1990 r., WR 363/90, OSNKW 1991, Nr 7-9, poz. 39, LEX 20452). Uznaje się również, że zarzut rażącej niewspółmierności, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieszcząca się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia czynu zabronionego, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy w odczuciu społecznym jest karą niesprawiedliwą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, Nr 7-8, poz. 60, LEX 20053). Ponadto w literaturze przyjmuje się stanowisko, że rażąca niewspółmierność orzeczonej kary ma miejsce wówczas, gdy pozostaje ona w dysproporcji ze stopniem winy sprawcy, stopniem społecznej szkodliwości czynu, prewencją szczególną i ogólną, karą żadaną a karą wymierzoną (K. Łotewski, „Apelacja”).

W ocenie Sądu Okręgowego okoliczności przedmiotowo-podmiotowe przypisanego oskarżonemu czynu przemawiają za uznaniem, iż stopień społecznej szkodliwości i winy oskarżonego R. A. niewątpliwie były znaczne i wymagają surowszego potraktowania w zakresie kary, niż przyjął to Sąd I Instancji. Zdaniem Sądu Okręgowego mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności wysoki stopień nietrzeźwości oskarżonego (3,17 promila alkoholu) i poruszanie się przez niego w godzinach wieczornych na ruchliwej ulicy (20.00 na ulicy (...)), należałoby orzec wobec niego surowszą karę, niż tak która została orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego.

Wprawdzie ugruntowana w orzecznictwie jest teza, iż okoliczności należące do znamion danego przestępstwa nie mogą być w zasadzie traktowane jako okoliczności wpływające na zaostrzenie lub złagodzenie kary, jednakże mogą być traktowane jako wpływające na wymiar kary, gdy w rachubę wchodzi okoliczności podlegające stopniowaniu, co do

ich nasilenia. W niniejszym stanie faktycznym stan nietrzeźwości oskarżonego był bardzo wysoki, bowiem zawartość alkoholu w jego organizmie ponad sześciokrotnie przekraczała dopuszczalną normę wskazaną w dyspozycji art. 115 § 16 pkt 1 k.k. Oskarżony narażał na poważne niebezpieczeństwo życie i zdrowie swoje oraz innych uczestników ruchu drogowego. W chwili przestępstwa miał 60 lat, był człowiekiem dojrzałym życiowo, w pełni świadomym zarówno swojego stanu psycho-fizycznego, jak również niebezpieczeństwa, jakie może spowodować kierując pojazdem w takim stanie. Nie zaistniały przy tym żadne okoliczności, które wyłączałyby czy też ograniczały winę oskarżonego.

Zgodzić się należy z rzecznikiem oskarżenia, że orzeczona wyrokiem Sądu I Instancji kara grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną 10 zł jest bardzo łagodna, nie uwzględnia wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu i nie spełnia w stopniu właściwym stawianych przed karą celów zapobiegawczych i wychowawczych.

W zakresie kary grzywny przypomnieć należy, że jej określenie następuje w dwóch etapach. Najpierw Sąd określa liczbę stawek dziennych, kierując się ogólnymi dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 k.k. tzw. oceną stopnia społecznej szkodliwości czynu i winy sprawcy oraz potrzebami w zakresie indywidualnoprzewencyjnego i ogólnoprzewencyjnego oddziaływania kary, przy czym powinien uwzględnić okoliczności wskazane w art. 53 § 2 i 3 k.k. Uwzględniając te okoliczności Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, że należało podwyższyć oskarżonemu liczbę stawek grzywny do 100. Jeżeli zaś chodzi o wysokość jednej stawki dziennej grzywny, która nie powinna być niższa niż 10 zł, ani przekraczać 2000 zł (art. 33 § 3 k.k.) Sąd ma obowiązek uwzględnić dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Zgodnie z danymi osobopoznawczymi oskarżonego R. A. (k. 16) jest on właścicielem samochodu marki C. o wartości 500 zł i uzyskuje dochód w wysokości 1075 zł z tytułu renty, nie posiadając nikogo na utrzymaniu. Także żona oskarżonego utrzymuje się z renty. Oskarżony jest nadto osoba schorowaną i jest po operacji związanej z chorobą nowotworową. W ocenie Sądu podwyższenie stawki dziennej kary grzywny do 30 zł o co wnioskował rzecznik oskarżenia, przekraczałoby możliwości finansowe oskarżonego i byłoby nadmiernym obciążeniem jego rodziny.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy uznał, iż karą adekwatną do okoliczności podmiotowo-przedmiotowych sprawy oraz właściwości i warunków osobistych oskarżonego, a jednocześnie karą która w należyty sposób spełni swoje cele tak w zakresie przewencji indywidualnej, jak i generalnej, będzie kara grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych. Sąd Odwoławczy nie podzielił zatem zaproponowanego przez rzecznika oskarżenia zwiększenia wysokości stawki dziennej grzywny z 10 na 30 złotych.

Mając na uwadze powyższe, stosownie do treści art. 437 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zmienił orzeczenie w części dotyczącej kary orzeczonej oskarżonemu w ten sposób, że podwyższył do 100 stawek dziennych karę grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 15 zł.

O opłatach za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zaś o pozostałych kosztach procesu na mocy art. 635 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k.

Koszty procesu w kwocie 20 złotych obejmują opłatę z tytułu kosztów doręczeń wezwań i innych pism (art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k.), która została naliczona w oparciu o § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. 2003 r., nr 108, poz. 1026 z późn. zm.) stosownie do którego ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism wynosi w każdej instancji w postępowaniu sądowym po 20 zł, niezależnie od liczby doręczonych pism.